

בראשונה פרק שני יומא

כג.

עין משפט נר מצוה

א ו מיי פ"ז מלכות
דעות הלכה ז סמג לאון
ז"ל:
ב ז מיי שם הלכה ח סמג
לאון י"ב:
ג ז מיי שם פ"ב הלכה ג
זפ"ה הלכה יג:
ד ח מיי שם פ"ז הל' ז
זפ"ב מ"ה: השנה הל'
ז"ל:
ה ז מיי פ"ד מלכות
ז מיי הלכה ג:
ו ז מיי פ"ח מלכות כלי
המקדש הלכה ו:
ז"ל:

רבינו חננאל

שאינו נוקם ונוטר כנחש
אינו תלמיד חכם. איני,
הוא כתיב לא תקום ולא
תטור. והינין ההוא
במקו, כדתיב איזו היא
נקימה השאילני מגלך אל
לא, למחר אמר לו זה
השאילני קרדומך כו. כגון
אלו דברים שהן של ממון
אסור אבל צערא דגונא
כגון בדין וכיוצא בו
מותר. איני, והתיב
הנעלבים ואינם עולבין
ושמעין חרפתם ואינם
משיבין עושיין מאהבה
ושמחים ביסורין, עלים
הכתוב אמר ואובדיו
כצאת השמש בגבורתו.
ודחינן אפילו הכי נקיט
בליביה. והאמר רבא
המעביר על מדותיו
מעבירין לו על כל פשעיו.
ופרקין דמפיסו ליה
ומפיס. ומה הן מוציאין
אחת או שתיים. ומתהנין
השתי שתיים מוציאין
אחת מבעיא. ופריך רב
חסדא האי דקתיב אחת
בבריא, שתיים בחוליא
שאינו מאמנין להוציא
אחת, ושתיים מוציאין
החולה אין מונין אותה לו
אלא אחת. והתיב כרב
חסדא אחת מוציאין שתיים
אין מוציאין, ויחידים
מוציאין שתיים ואין מונין
אין מוציאין חוליא,
יחידים כדתנן בתענית
היחידים [החוליא]
להתענות, ואמרין התם
מאן יחידים אמר רב הונא
רבנן, חולין דגרסינן
בברין בתחילת פרק
הנדר מן המבושל רבא
אמר מאן חולין רבנן, רבא
לטעמיה דאמר כמאן
מצלינן האינא אצירי
ומריע כהאי גנא, קצירי
קצירי ממש מריעי רבנן.
ואקשינן וכי המוציא
שתיים אחת מונין לו,
והתיב אין מוציאין לא
שלש ולא גודל במקדש
מפני הרמאין, ואם הוציא
שלש מונין לו, גודל אין
מונין לו. ולא עוד אלא
שהמוציא גודל או שלש
לוקח מן הממונה בפקיע.
ופרקין מאי מונין לו
דקתיב אחת. וזה כולו
לענין המצביעין למנין
כאשר אמרו למעלה. אבל
המצביעין לפיסי המוציא
אחת מונין לו אחת
והמוציא שתיים מונין לו
שתיים. ומצאנו זה הדבר

שתיים מוציא אחת מבעיא. אע"ג דזכרנה דוכתי קתני לא
זו אף זו מ"מ היכא דאיכא שנייה אחרינה קאמר ליה
ועוד דאיכא דהוי זה בכלל זה לגמרי לא הוה ליה למיתני'
והא דלא פריך הכי זריש פ"ק דעירובין (דף ב:) וזריש פרק קמא
דסוכה (דף ב:) דקאמר ר' יהודה

מכשיר עד ארבעים וחמשים אמה
השתא חמשים מכשיר ארבעים
מיציעא יש לומר דכל היכא דלא
הוי דווקא אלא הוה הדין יותר לא
פריך הכי כדמשני זריש מפנין
(שנת דף קטו): ארבע וחמש קופות
ארבעה וחמשה כדאמרי אינשי אכל
המקשה שהקשה התם חמש מפנין
ארבע מיציעא הוה סלקא דעתיה
דדוקא הוה ומשני ליה דלאו דווקא
הוי וצפרק צנות כותים (מה דף לו):
דקושי מטטר ארבעים וחמשים יוס
פריך ליה משום דדוקא הוה דאין
קושי מטטר לעולם וצפרק אלמנה
ניזונית (מכזות דף יז). דקאמר אלמנה
ששהתה שמים ושלש שנים ולא תצעה
מוזוניה איציה מוזוניה ופריך ליה
דאמר רבא בליביה^א והאמר רבא
יכל המעביר על מדותיו מעבירין לו על
כל פשעיו דמפיסו ליה ומפיס: ומה
הן מוציאין אחת או שתיים וכו': השתא שתיים
מוציאין אחת מבעיא אמר רב חסדא לא
קשיא כאן בבריא כאן בחוליא^ב והתניא
^גאחת מוציאין שתיים אין מוציאין במה
דברים אמורים בבריא אבל בחוליא אפילו
שתיים מוציאין^ד והיחידין מוציאין שתיים
ואין מונין להן אלא אחת ואין מונין לו אלא
אחת והתניא^ה אין מוציאין לא שליש ולא
גודל מפני הרמאים ואם הוציא שליש מונין
לו גודל אין מונין לו ולא עוד [אלא] שלוקה
מן הממונה בפקיע מאי מונין לו נמי אחת
מאי פקיע אמר רב מדרא מאי מדרא אמר
רב פפא מטרקא דטייעי דפסיק רישיה אמר
אביי מריש הוה אמינא הא^ו דתנן בן ביבאי
ממונה על הפקיע אמינא פתילתא כדתנן
^זמבלאי מכנסי הכהנים ומהמינייהן מהן היו
מפקיעין ובהן היו מדליקין כיון דשמענא
להא דתניא ולא עוד אלא שלוקה מן הממונה
בפקיע אמינא מאי פקיע נגדא: מעשה

שאינו נוקם. נקמתו: ונוטר. איציה כנחש זלכו: איני מוסך שלא
השאלתי זו היא נטירה. שהדבר שמור זלכו ולא הסיחו מדעמו:
דנקיט זניזיה. ואם זה אחר לנקוט נקמתו זקיום המשפט
ישתוק: דמפיסו ליה. לזקש מחילה: חולה. אינו יכול לזקש

אזכרותיו וכשמוציא אחת יוצאה
זכרתה עמה: ויחידים. בחולין
שאינו יושבין עם שאר בני אדם
אלא שוכנין או יושבין^ה לזדס:
אלא אחד. אין נמנה אלא איש אחד:
אין מוציאין. עם האצבע לא שליש
ולא גודל דאין מוציאין שמים: ואם
הוציא שליש מונין לו. שאינו רמאי
לפי שהוא ניכר שאינו משני בני אדם
שאין יכול להרטיק זה מזה: גודל.
אם הוציא גודל אין מונין לו כלל
המלקות: הממונה על שנים
פקיע. הממונה על שנים
הוציא שליש מונין לו קא סלקא
דעתיה מונין לו שנים: מטרקא
דטייעי. רצועות שמעאלים העשויה
שזט לסוסים: דפסיק רישיה. לכן
קרויה פקיעה שאינה רחבה זרעשה
כשאר רצועות מלקות אלא מפסקת
זרעשה לרצועות דקות כדי שירגיט
זה הסוס יותר ופקיע לשון פיסוק
וסדקים כמו מצלאי מכנסי הכהנים
מפקיעין לשון קריעה: דתנן.
זניזיה. שם האיש: היו מפקיעין.
לעשות פתילות לשמחת בית השואבה
בגז: נגדא. רצועות מלקות: על
מענוס האולם. צהר הבית חולמות
הרבה הנה שם הורדוס כמו שכתבו
בספר יוסף בן גוריון. על מעלות
האולם צהר הבית חולמות גרסינן
בזוטרספתא: על מי להציא. משל מי
תלקח מן היושבים בעיר או מן
הכהנים שומרי עורה: געו. לעקו:
כרי הוא כפרסכס. מיתתו תכפר
עליכס: ארבע אמות מאי
עבידיסיהו. גבי מרותם שפיתות
דמיס: עשרה דברים. צצצא קמא
חשיב להו צפרק מרובה (דף קפג):
אינה

(א) שנת פח: גטיין לו:
(ב) נלקמן פ"ז ר"ה
ז. מגילה כ"ה, א (ב) פ"י
ביתומאן, ד) [מזוספתא
פ"ה ה"ט, ט) [ערוך בערך
יחד פי רבנן, ו) שקלים
פ"ה מ"א, ו) שנת כל.
פ"ה ג"ה, ח) [מזוספתא
פ"ה ה"י ומזוספתא שבעות
פ"ה ה"ג, ט) [בס"א:
דלפ"ט, ו) סוטה מה,
ז) [פ"ק פ"ז, ו) [ערכין ז':
אבות דר"ג פ"ה מזוספתא
נגעיס פ"ו ה"ב, ו) [ו"ע
מזוספתא שנת ט' ד"ה
השתא:]

תורה אור השלם

1. לא תקם ולא תטר
את בני עמך ואהבתי
לירצך כמון אני י"ח
ויקרא י"ח י"ח
2. בן יאבדו כל אביריך?
ואהבתי כצאת השמש
בגבורתי ותשקט הארץ
ארבעים שנה:
שופטים ה לא
3. פי יקצא חקל
באדמה אשר י? אלהך
נתן לך לרשתה נפל
בשדה לא נודע מי
הדברים כא א
4. ונג דם נקי שפך
מנשה הרבה מאד עד
אשר מלא את ירושלים
פה לפה לבד מוקטאו
אשר הקטיא את הדידה
לעשות הרע בעיני י?
מלכים ב כא טז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ויחידים וכו'
שוכנים או יושבים. י"ב
ולי נלכה גזיר דלחידים
היינו רבנן כדלמא תתנינן
דף י מאן יחידים רבנן
ורבנן קרואו חוליס דלחידים
בגמרי דף מט מאן חוליס
רבנן מי דלחילי לפרושו
והיי ככר אמר אלל בחוליס
כו':

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) גמ' וכן הוא אמר וגם
דס נקי וכו'. י"ב עיין
מהרש"ס בח"ס:

תום ישינים

לבינו והא זניזנא דקרא
מניב (מ"א טו, ה) ולא סר
מכל אשר זיכרו (ה') רק
נודעין אזריה חסתי,
והאיכא מעשה דהסתא,
ובשלמא ממאי דקאמר קיבל
דוד לשון הרע לא קשיא
מדי מקרא, שאינו חושבה
על קך ענינה מן דדברים
הניכרים חזף ביה [שנת
טס], וזע"פ ששקי היה
שונג [היה], וזע"פ דחשיב
ליה הכל עון, היינו משום
דחשיב נמי מעשה דשאל
דלנג לעון וזע"פ ששונג
היה שהיה דוש ק"ו דלע"ג.
כבן שנה שמשלוב"ך
בפי"ם וצואה. וממה
היה סובר רב נתנן, וממה
שהיה רוצה לומר שהיה כל
קך עניו שלא היה מקפיד על כבודו דמניב [מהללס קלא, צ] אם לא שומי ודוממני נפשי כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי, וסיועא
דחזא היינו שלא דיבר לשון נקיה כלפי שאלו. רבינו ארי"ה.

השתא שתיים מוציאין אחת מבעיא. וליכא למימר אחת או שתיים ואפילו טובא, דהא פשיטא שאין יכול להוציא כל אצבעותיו.
ובשנת פ' פ"ה הלכה ט"ו, א) [ה] הארכתי בך מילתא דאיכא דזכמא דפרך ליה ואיכא דזכמא דלא פריך ליה.

מכשיר עד ארבעים וחמשים אמה
השתא חמשים מכשיר ארבעים
מיציעא יש לומר דכל היכא דלא
הוי דווקא אלא הוה הדין יותר לא
פריך הכי כדמשני זריש מפנין
(שנת דף קטו): ארבע וחמש קופות
ארבעה וחמשה כדאמרי אינשי אכל
המקשה שהקשה התם חמש מפנין
ארבע מיציעא הוה סלקא דעתיה
דדוקא הוה ומשני ליה דלאו דווקא
הוי וצפרק צנות כותים (מה דף לו):
דקושי מטטר ארבעים וחמשים יוס
פריך ליה משום דדוקא הוה דאין
קושי מטטר לעולם וצפרק אלמנה
ניזונית (מכזות דף יז). דקאמר אלמנה
ששהתה שמים ושלש שנים ולא תצעה
מוזוניה איציה מוזוניה ופריך ליה
דאמר רבא בליביה^א והאמר רבא
יכל המעביר על מדותיו מעבירין לו על
כל פשעיו דמפיסו ליה ומפיס: ומה
הן מוציאין אחת או שתיים וכו': השתא שתיים
מוציאין אחת מבעיא אמר רב חסדא לא
קשיא כאן בבריא כאן בחוליא^ב והתניא
^גאחת מוציאין שתיים אין מוציאין במה
דברים אמורים בבריא אבל בחוליא אפילו
שתיים מוציאין^ד והיחידין מוציאין שתיים
ואין מונין להן אלא אחת ואין מונין לו אלא
אחת והתניא^ה אין מוציאין לא שליש ולא
גודל מפני הרמאים ואם הוציא שליש מונין
לו גודל אין מונין לו ולא עוד [אלא] שלוקה
מן הממונה בפקיע מאי מונין לו נמי אחת
מאי פקיע אמר רב מדרא מאי מדרא אמר
רב פפא מטרקא דטייעי דפסיק רישיה אמר
אביי מריש הוה אמינא הא^ו דתנן בן ביבאי
ממונה על הפקיע אמינא פתילתא כדתנן
^זמבלאי מכנסי הכהנים ומהמינייהן מהן היו
מפקיעין ובהן היו מדליקין כיון דשמענא
להא דתניא ולא עוד אלא שלוקה מן הממונה
בפקיע אמינא מאי פקיע נגדא: מעשה

מפורש בתלמוד ארץ ישראל מהו הצביעו, הוציאו אצבעותיכם הוציא אחת מונין לו, שתיים [מונין לו שלש אין מונין לן,
ובעו לה התם מהו אין מונין לו כל עיקר או אין מונין לו את היתירה, ופשטה אין מונין לו את היתירה. ועוד אמרו כיצד
היה מפיס מהלך לימין או לשמאל, א"י בון בר חייה ממה דתני מי שוכה בקטורת אומר לזה שעל ימינו אף אתה עמי
למחתה, דאד אמר לימין הפייס מהלך. תלמידו דר' יונה בשם ר' בון בר חייה לשמאל הפייס מהלך וזה שוכה לימין מוטב
שיוכה מי שעבר עליו הפייס פעמים מזה שלא עבר עליו הפייס אלא פעם אחת. ש"מ כשמוציאין אצבעותיהן לפייס מי
ההוציא אחת או שתיים מונין לו מה שהוציא, ומי שהוציא יותר אין מונין לא אלא שתיים. וממה וכולו הכל ומעמידן כמין כוליא ונוטל מצנפת אחר מהן ומוציאין כל אחד אצבעו ועובר המנין על האצבעות ומתה והולך, ובמקום שמשלים החשבון
הוא הזוכה. פקיע מודורתא, והיא מטרקא, והיא מכין חבל מפתיל תלוי במקל כגון הרצועה שבי"ד מכין כל פ"ה הממונה בפקיע, הממונה לכות בוח הפקיע.

יא א מיי פ"ז מהלכות בית המדרש הלכה יד ופ"ט מהלכות רוחם הלכה ז:
 יב ב מיי פ"ב מהל' מניין הלכה י:
 ג מיי פ"ב מהלכות מניין ומפוסם הלכה טו:
 יג ד מיי פ"ח מהל' כלי המקדש הלכה ז:
 יד ה מיי פ"י מהלכות כלי המקדש ה' א:

רבינו הגאון

ש"מ שפירוב דמים הוא דול שרבו הרצחונים (וטהרת כלים) כדקיימא קיימא. מ"ד ופושט ולבש שומע אני כדרך שפושט ביום הכפורים בשעה שרוצה לצאת בגדי קודש ולובש בגדי חול. ת"ל ופשט ולבש מקיש בגדים שלובש לבגדים שפושט, מה בגדים שפושט בגדי קודש אף בגדים שלובש בגדי קודש. אי"ב מה ת"ל אחרים, אחרים פחותין מהם. ר' אליעזר אומר אחרים והוציא, לימד על הכהנים בעלי מומין שהן כשרים להוציא את הדין. אומר מן אחרים פחותין מהן מאי משמע, דתנא דבי ר' ישמעאל בגדים שבישל בהן קדירה לרבו אל ימוזו בהן כוס לרבו ופשוטה היא. אומר ריש לקיש כמחלוקת בהוצאת הדין, שנתן קמא כבר עבודה היא ובעלי מומין פטולין בהם, [ו]ן ר' יוחנן סבר אינה עבודה והכונים בעלי מומין שריים בה, כך מחלוקת בהרמת הדין. ור' יוחנן אמר מחלוקת בהוצאה אבל בהרמה הכל עבודה היא, והאי דאמרת אין לך עבודה ששברה בשני כלים, גלי דהתנא בכתנות ומכנסים והוא הדין במצנפת ואבנט. ומה שני דפריש (כהנ) [בהנ] אצטרף מרו בד מרו כמדתו לא ארך ולא קצר. ומכנסי בד ילבש על בשרו, ללמד שלא יהא דבר מקדים על בשרו למכנסים כו'. לימא כתנאי ומכנסי בד ילבש על בשרו, מה ת"ל ילבש לרבות מצנפת ואבנט להרמה דברי ר' יהודה. קסבר עבודה היא לפיכך צריך שאר בגדים. ר' דוסא אומר לרבות בגדי כהן גדול של יום הכפורים שהן בד שכשרין לכהן הדיוט. מאי לאו בהא קמפלגי.

תוס' ישנים

יבול במצות יום הכפורים שפושט כ"ג בגדי קודש ויובש בגדי (בחוזה) [וחל]. ונראה לרבות דל"ג ליה דתמי שייך זה לכה"ג ביום הכפורים, וחי משום ששמה מנגזי וזה לצנני לכן ומנגזי לכן לצנני וזה, אלו ואלו קודש הם. וחי גס שפושט בגדי קודש ולבש בגדי חול, וי"ג כמות כ"ג צויה"כ אמי

שפיר, וקאלי על האי כהן גדול עמו דהרמה שהוא משנה מנגזי קודש לצנני חול. א"ב מה ת"ה אחרים. כלומר דמשמע בגדי חול. משמע דלי לא מקשין ששטה ללבישה הוה משמע נמי בגדי חול, ומימה דא"כ אמאי אצטרף כדרך שבי"ג עשה שפושט בגדי קודש ולבש על חול, והא מאחרים משמע נמי הכי. י"ל שאינו מביא אלף למיין בעלמא, כלומר כדרך שכה"ג עשה דכמי נמי ופשט ולבש. ומאי דלי"ג ליה אחי שפיר דכפירישות. אחרים והוציא אי"בד על בהנים בעלי מומין כו'. ולא פליג ארבעת תנא קמא, ולגבי

יש עבודה שבשרה בשני כליים. אבל איפכא לא תקשי לך יש לך דבר שאינו עבודה וטעונה בגדי כהונה כלל דהא לא קשה דגזירת הכתוב הוא להחמיר שהרי אין צוה איסור אס לובש בגדי כהונה שלא צעידן עבודה דמסקינן לקמן צריש פרק זא לו (דף סט.) דנגזי כהונה ניתנו ליהנות בהן וגדולה מזו אמרינן לר' יוחנן דצין הוצאה צין הרמה צארבעה כלים צין לתנא קמא צין לר"א דתרווייהו מודו דמקיש צגדים שלובש לצנני שפושט ואפי' הכי לר' אליעזר צעלי מומין כשרים להוצאה דלאו עבודה היא אפי' דטעונה ארבעה כלים וקשה לי לריש לקיש דמוכח דלאו עבודה היא מדלא אצרכה קרא ארבעה כלים א"כ למה לי קרא לרבי אליעזר להכשיר צעלי מומין ומאי טעמא דתנא קמא דפסל צעלי מומין להוצאה ויש לומר משום דצעל מום חשיב כמו זר דס"ד אמינא וכי תעלה על דעתך שזר וצעל מום קריבים לגזי המזבח ולהכי רציך קרא לר"א והיינו טעמא דתנא קמא דפסל: **מניין** שלא יהא דבר קודם כו'. אף על גב דגזי כהן גדול נמי כתיב צפרשת אחר מות ומכנסי בד י"ל צנני על צשרו איצטרף למיהדר ולמיכתביה צכהן הדיוט דלא הוה ילפינן להו מהדדי כיון דחלוקים הם לכמה ענינים:

י"ב ש רבות מצנפת ואבנט אחרמה. פירוש דהכי קאמר קרא לרבות לבישה אחרת כיונא צה דהיא לבישה דקרא דכתיב ולבש הכהן מרו צד וכו' דהיינו שני צגדים אחרים וקשה לי גזי הוצאה מנלן דצעי ארבעה צגדים כיון דגזי הרמה לא נפקא לן אלף מהיקשא א"כ הדרין ומקשין לבישה דהוצאה לפשיטה דהרמה כדלעיל ואמרינן צפרק אחיו מקומן (וצמים דף מט.) דצקדשים דבר הלמד דהיקש אינו חוזר ומלמד צהיקש ויש לומר דשמא לא מייקרי קדשים כהונה חורין ומלמדין צהיקש אי נמי ילבש ריבויא הוא ולא הוה היקש אלף אחר לרבות לבישה אחרת וכיון דלא פרש כמה צגדים הוא מרצה אס אחד או שנים אין זה אלף גזי מילתא צעלמא דשני צגדים קאמר דכתיב צקרא אי נמי כמאן דאמר צפרק אחיו מקומן (ג"ז ס.) היינו דכר אחר לא הוה היקש דכיון דגמרינן הוצאה מהרמה למאי דכתיב ציה גמרינן נמי מיינה מאי דאמירא ליה מהיקשא: מתרומת

אינה מביאה עגלה ערופה. דכתיב (דברים כא) כי ימצא חלל צארמה וגו' לרשתה ואין ירושלים ירושה דקסבר לא נתחלקה לצננים: **תלמודא**. ראייה: הכי גרסינן צתורת כהנים ו פושט ולבש יכול צמלות יום הכפורים ת"ל צגדיו צגדים וגירסא צשה"ס האריכה

צלשונה **שומעני כדרך יום הכפורים פושט בגדי קודש ולובש בגדי חול תלמוד לומר כו'.** וזהו פירושה ופשט ולבש האמור צהוצאת הדשן צבתפוח אל ממוץ למחנה הכתוב אחר תרומת הדשן ופשט את צגדיו ולבש צגדים וגו' יכול שמייל עליו חוצה לשנות צגדיו צין תרומה להוצאה אס צא להוציא דשן שעל התפוח אחר ההרמה מיד כדרך שהיא חוצה על כהן גדול צחמש עבודות צציוס הכפורים שמשנה צגדיו צכל העבודות צין זו לו ראשונה צצגדי והצ רביעית צצגדי לצן שליטת צצל והצ רביעית צצגדי לצן אף זה ישנה וזה שאין לו לשנות מצגדי לצן לצגדי והצ שהרי הדיוט הוא ואינו משמש צצגדי והצ ישנה צצגדי ו קודש שהרים צכן כמו שג"ה ו לצנן הכהן מרו צד ופשטו ו לבש צגדי חול שלו ויוציא הדשן: **תלמוד לומר בגדיו צגדים ומה תלמוד לומר אחרים פחוסינן מהן.** כגון שחקים או מפשטן שאינו מוצה צ ואין דמיהס יקרים שהאפר מלכלס כשנוסאו חוץ למחנה וגנאי למלך שיהא משמש צכן על המזבח צעבודת כהילה: **אחרים והוציא לימד על כהנים צעלי מומין.** האי אחרים אכהן קאי כלומר כהנים שהן אחרים מרוקשין משאר עבודות כשיצין לעבודה זו: אל ימוזו צכן לרבו. לפי שנתעשו ונתלכלכו צצישול קדירה אף כאלן לענין הוצאת הדשן אין כבוד הנהלן לשנת צכן שירות אחר: **כמחלוקת צהוצאה קסס צרבי אליעזר מכשיר צעלי מומין להוצאה קן מכשירן להרמה: שכשירה צשני כלים.** והכא מרו צד ומכנסי צד הוה דכתיב: **גלי רחמנא צצפונת וצמכנסים.** ולימדך שאינה למד שהיא עבודה וצריכה אף מנצפת ואבנט: **מאי שגא הני.** דנקט מאחר שצריכין ללן לשחוק מנייהו ואנא ידענא מדכתיב צזה כהן עובדה היא: **מרו כמדמו.** כאלן לימדך שיהא כמות כהנים למדת קומתו לא נגדרת ולא מסולקת והכי אמרינן צצצמים (דף יח.) **י לבש על צשרו.** משמע שלובש צערו ערוס שאין עליו אלף צשרו דאי לא תימא הכי על צשרו למאי כתיב: **ולרשע"ל.** דאמר דוקא כתיביהו ולמימרא דאינה צריכה ארבעה נפקא ליה

הנך תרתי דרשות מלשון המקרא ששינה צלשונו שלא כתיב כמות למימרא מרו כמדמו ושלא יקדים דבר למכנסים מעל צשרו ימירא נפקא ליה: **על צשרו ת"ל ס"ל א.** גזי הרמת הדשן כתיב ולבש הכהן וגו' והוה ליה למכתב ומכנסי צד על צשרו ומהדר נמי אולבש דרישיה דקרא מה ת"ל שז צלבש צמכנסים לרבות עוד לבישה כיונא צה ומרצה שני צגדים החסרים כאלן מכהונת הדיוט: **רבי דוסא אומר.** להביא ארבעה צגדי לצן ששמש צהן כהן גדול ציוס הכפורים שכשרין להדיוט כל השנה ואמירא ילבש ילבש מהתס דלא תימא והניחם סס כתיב צהו (ויקרא טז) לומר שטעונין גזיה דס"ל לר' דוסא והניחם סס שלא ישתמש צהן ליום הכפורים אחר דאמרינן צפ"ק (י:): **אבנט של כהן גדול.** ציוס הכפורים שהוא של צון לא זהו אבנטו של כהן הדיוט לעולם לפי שאינו משמש אלף צצל כלאים: לרבות

בהן כו'. וא"ת דוקי ולבש לרבי כל הי דמאי לרבי לנד מאבנט, די מוקמי ליה נמי לרבות מאבנט ואבנט לא מוקמי ליה כולהו. י"ל דאמילמיה פריך דקאמר לרבות בגדי כ"ג כו', משמע דאחלוהו קאי. וא"ת ומאי דפריך ליה רבי מאבנט הא אינו לא מייירי באבנט כיון דמכשיר הרמה בשני כלים. לאו קושיא היא שהוא צא לרבות צצגדי כ"ג כשרין לכהן הדיוט צכל עבודות שיש סס ד' בגדי כהונה.

א) שנת קיד. קט. א. ב) שפחוס סה: זצמים לה: א) נלקמן כה. סנהדרין מט: ד) נעיל יב: ב) נלקמן ס: א) נא פקק נ: ז) נכ"ה: צגדי, ח) ויקרא ו: ט) ויהו ע על צשרו כ"ה: ז) דף ט. ו לקמן ט: א.

תורה אור השלם

1. כי ימצא חלל בארמה אשר יי אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה לא נודע מי הקרו: דברים כא א וגם דם נקד שפך משה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלם פה לפה לבד מחקאתו אשר החטיא את יהודה לעשות דור בעיני יי: מלכים ב כא טז ופשט את בגדיו ו לבש בגדים אחרים ודוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום ויקרא ו ד ו לבש בחוץ מרו בד ומכנסי בד י לבש על בשרו ודרים את הדשן אשר האבל האש את העלה על המזבח ושמנו אצל המזבח: ויקרא ו ג

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ילבש וכו' ו"ל דשמש לא מייקרי קדשים. עיין לקמן דף לב ע"ה תוס' ד"ה מה לבישה:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה על כו' מ"ל ילבש. גני:

מוסף רש"י

בגדים שבשל בהן קדירה לרבו. דומיא דהוצאת הדשן, לא ימוזו בהן כוס לרבו. לפיכך חוקק לגבש צגדים פחוסינן (שבת קיד.). כמדותר. שזה לארץ (פסחים טו.) ילבש על בשרו. משמע כשלבשן יהא צשרו מכלי לבוש, דאי לא הוה למי לאשטעין למה לי על צשרו (סנהדרין טט.)

תוס' ישנים

אלא דריש מדממיה אחרים ליהוציא דקאי נמי אכהנים (כ) [כו]. אפי"ס שפחוסינן משאר כהנים שכשרים כד מחלוקת בהרמיה. דכהנים צעלי מומין נמי כשרין לה דלאו עבודה היא, כיון דסגי לה צשני כלים ואלא כרבי יהודה מיהא דבעיא לה ד' כלים ומריני מנצפת ואבנט להרמה ואחרים והוציא דקאמר לא צני למימר אחרים שלא עשו תרומת הדשן, דהא שפירין שות. אלף אחרים לשאר עבודות קאי, ומכל מקום צהוצאת הדשן דוקא צענין פחוסינן. דאדא דאבנטו ש"ל

בהן כו'. וא"ת דוקי ולבש לרבי כל הי דמאי לרבי לנד מאבנט, די מוקמי ליה נמי לרבות מאבנט ואבנט לא מוקמי ליה כולהו. י"ל דאמילמיה פריך דקאמר לרבות בגדי כ"ג כו', משמע דאחלוהו קאי. וא"ת ומאי דפריך ליה רבי מאבנט הא אינו לא מייירי באבנט כיון דמכשיר הרמה בשני כלים. לאו קושיא היא שהוא צא לרבות צצגדי כ"ג כשרין לכהן הדיוט צכל עבודות שיש סס ד' בגדי כהונה.